V pátek **14. dubna** proběhl v Brněnském divadle Lumos křest prvního alba ***Cestopísně*** kapely
Monopól
. Roli kmotra ochotně přijala
Falešná karta
a je třeba říci, že se jí chopila naprosto zodpovědně.

Přiznám se, že už tak měsíc před křtem jsem byl lehce nervózní, protože když člověku o něco opravdu moc jde, o to víc se bojí, že se něco prostě může pokazit. A tak se snažím nenechat náhodě vůbec nic. Celý ceremoniál nechávám na Falešňácích a ti mě čas od času masírují výhružnými otázkami typu: „Máte nějaké fobie, nebo něco, čeho se vyloženě bojíte? Ne? No tak to se pak ale nedivte, co se bude dít a neříkejte, že jsme vás nevarovali.“ Komunikuju s vedením podniku, abych se ujistil, že se vším počítá, domlouváme s mistrem zvuku generální technickou zkoušku, zajišťuju případný nocleh a obsluhu prodeje vstupenek a CD a tak dále.

No a když už to všechno vypadá, že to klapne, hlásí Čára čtyři dny před akcí, že je nemocný a že to asi nedá. To jsou přesně ty momenty, kdy by jednoho kleplo. S Falešňáky si potvrzujeme, že to v nejhorším dají ve třech a já se klepu, co bude dál. O nachlazení sebe sama ani nemluvím, prostě se zapřu, proliju se hektolitry čajů a kapek a ono to nějak klapne. A je tu pátek. Z domu vyjíždíme s velkou rezervou, která samozřejmě nestačila, protože hustota dopravy je nadměrná. Naštěstí navzdory snaze všech okolo dojíždíme na místo v jednom kuse a jen s párminutovým zpožděním oproti plánu. Vítáme se s Falešňáky, postupně se scházíme v plném počtu, vyjma avizovaného maroda. Těžiště mojí nervozity se přesunuje k prostorám divadla. Nepřijde těch lidí málo? Nepřijde jich moc? Hlavou šrotuje, co ještě by se tak mohlo pokazit. Le
hce po půl osmé vítám všechny v sále, jednomu přísedícímu předávám telefon, aby zaznamenal celou tu taškařici (ať se děje, co se děje) a začínáme první skladbou z alba. Přesně v ten moment ze mě postupně všechno opadává. Po pátém kousku se ozývá zvláštní rachot – to přijíždějí polárníci Karel Němec (Milda), pomocný učitel Václav Poustka (Vráťa) a potah, primitiv Varel Fryštenský (Vlasťák), aby dobyli severní pól. Už asi tušíte, kudy se příběh bude ubírat. Nadšení z vize dobytí severního pólu střídá zklamání, že jde jenom o nějaký obyčejný **Monopól**
.

Dobytí ale i tak proběhne a po něm dojde i na samotný křest. Jako zpečetění této slávy nemohlo zaznít nic jiného, než Píseň proti trudomyslnosti.

Nakonec samozřejmě nechyběla odborná přednáška, která byla opravdovou třešinkou na tomhle vypečeném dortíku, a to z pera marodného Čáry (tady bych rád upozornil na prozatím velice sporadicky využívaný potenciál!).

Po našem bloku vyhlašujeme krátkou pauzu a po ní nastupuje **Falešná karta**, která i přes oslabení podává tradičně kvalitní výkon. Všichni se baví a nálada je přívětivá. Po skončení koncertního bloku se již tradičně skládají židle do jamovacího kolečka, doprostřed pokládáme láhev putovního rumu (náš ohýnek na zahřátí) a muzicírujeme.

Kolem půl druhé to všichni rozpouštíme a rozjíždíme se každý ke svým domovům. Rád bych tímto za celý Monopól poděkoval nejenom Falešňákům za jejich standardní vysoké nasazení (u nich jsem prostě věděl, že nezklamou), ale i Kolibříkovi s Barčou, kteří se ujali zvuku, všem návštěvníkům, kteří tu veselici přišli oslavit s námi, a také všem, díky kterým vůbec bylo možné tohle naše první CD zrealizovat.

No, a pokud byste byli zvědaví, jak vypadalo
‚Dobytí severního (Mono)pólu‘
, dovolte mi odkázat vás na kapelní FB, kde je záznam celé té taškařice k dispozici:

https://fb.watch/jXU-qtRd1H/

Fota: Vlastimil Franta